קבג א מיי׳ פ״א מהל׳

מעשר הנכה יד סמג עשין קלח שו"ע יו"ד ס" שלח סעיף עו: קבד ב מי" פ"ח מהלי בכורות הלכה ד:

זכה ג מיי שם הלי א:

ג נויי פט ה. ד ה מייי מהלכות ו

מוקדשין הלכה טו: ז' ו מיי' פ"ט מהל' אישות הל' ב ג סמג

מנחות נד: עירוביןג. חוס' דדמאי פ"חהלכה י, נ) [בכת"י ידפו"ר: מיחדוש. וכנדל"ל]. בעירוביו) ואמנס בבכורות בעירופין] [חנונט בכפרות רבא], **ה**) [עי׳ חוס׳ בכורות יז ע״ב ד״ה אפשר, בסוה״ד (בנמשך לע"ל.)], ו) ג"ז שס, ז) מנחות עח: עירובין נ., ה) ובעירובין ובמנחות שם איתה כ׳ זירה וכנ"לו. שם חיתח כי זירח וכניינן,

ט) [לקמן סד:] יבמוח כג:,

י) לעיל ט:, כי) [בכח"י
נוסף: להין, ל) ב"ב קמג.

[ע"ש תוס' ד"ה ר"י אמר

קנה מחלהן, מ) [בדפו"ר: שיתקננו], (ג) [בדפו״ר: חזר], ס) [עי׳ עירובין ג ע״ל חוד״ה עשירי, וכ״ה בדפו״ר)], ניעב ן, יוכ מעב"ץ. וכ"ה ב' ניעב"ץ, פ' נקמן ברש"י שברי"ף], פ' [לקמן סח ע"א],

מדה שלמה ושם מעשר לא חל עליו

אלא כפי חשבון ונמלא השאר טבל

ואסור לכל אדם עד משיתקננה ואם

איתא דכל שאינו בזה אחר זה אינו בבת

אחת כלל אמאי פירותיו מתוקנין ולמה

חל שם מעשר אפי׳ לפי חשבון הרי

אינו בזה אחר זה שאם הפריש פעם

אחת וחזר והפריש לא היה שם מעשר

חל על האחרון: דאם אמר מתקדש

פלגה פלגה דחיטתה קדשה. הלכך

כשהפריש בבת אחת יותר מכשיעור

יש לו למעשר לחול על כל חטה וחטה

לפי חשבון ואיכא למימר דנתפשו

כולהו לפי חשבון אבל גבי אחיות ליכא

למימר נתפשו קלת קידושין אכל חדא

וחדה: דליכה לחלהין. כשמנה תשעה

אינו יכול להוליא שנים ולומר חלי כל

אחד יהא מעשר ויקרב לחלאין וליתא נמי בזה אחר זה שאחר שקרא לעשירי

עשירי יוחור והרא לאחד עשר עשירי

אינו קדוש: ואחד עשר מעורבין.

אחד מהן מעשר גמור אבל אינו ידוע

איזה הוא והשני שם שלמים עליו כדין

אחד עשר שקרא עשירי אחר שטעה

וקרא לעשירי תשיעי דקי"ל שהוא

שלמים כדלקמן האי הוי נמי שלמים שהרי אחד עשר זה אף הוא אחר

קריאת תשיעי נקרא עשירי והרי הן

מעורבים וירעו עד שיסתאבום ויביא

בהמת חולין ויאמר כ"מ שהן שלמים

יהא מחולל על בהמה זו ויקרב זו

תורה אור השלם

 בִּי יִקַּח אִישׁ אִשְּׁה
 וּבְעֶלָה וְהָיָה אִם לֹא תָּמְצָא חַן בְּעֵינְיוֹ כִּי מְצָא בָה עֶרְוַת דָּבָר וְכְתַב לְה סֵפֶר בְּרִיתָת וְנְתַן בְּיָדָה ישלחה מביתו:

הגהות הב"ח

(מ) נמ' פלנה פלנא לח) גם פלגת פלגא דחיטתא: (ב) רש"י ד"ה לא קדשו וכו' בעירובין. נ"ב פ' שני דף כ"ד ואיתא נמי בפ' אלו קשרים דף :קיב

תום' ר"י הזקן

תיפוק לי. דאפילו לא קידש אלא אחת מהן הואיל ולא פירש איזו אינה מקודשת לדידיה דהא לא ידעינן איזו היא אחות אשה. לדבריו דרמי. דמוקי לקרא לקדשן שתיהן כאחת. קדושין שאין מסורין לביאה. כגון שאמר אחת מבנותיך מקודשת דהא לא ידעינן . [איזו], או אמר לאחיות . וקבלה האחת בשליחות . חברתה שאינו יכול לישא אחת מהן שמא אחות אשתו היא. את וחמור. ווחז מחוה לוולד ולעוכר שאמר קני את וחמור, לרב המנונא אינו קונה כלום גם הנולד שהרי לא הקנה לזה בלא זה, וחמור או (עכד) ועוברן לאו בני קדש האחרות אלא כמו . שקדש האחיות והאחיות בזה אחר זה אפילו בבת

אחת אינו.

המרבה במעשרות. המפריש אחד מחמשה שמנה ארבעה לחולין בלד זה ומדד חמישית למעשר: מעשרוהיו מקולקלין. דטבל ומעשר

קידושין שאין מסורין לביאה רבא אמר לא הוו קידושין. פי׳ בקונטרס דכתיב ובעלה דבעינן ראויין לביאה וקשה דהא חייבי לאוין אינם ראוין לביאה ותפסי בהו קידושין ש לכך נראה מעורבין זה בזה שהכרי כולו טבל הוה וכשמנה ארבעה לחולין לא היה לו ליטול מן הכרי למעשר אלא חזי מדה חמישית והוא הפריש

לפרש קידושין שאין מסורין לביאה כלומר שאיסור הביאה ע"י קידושין והיינו היכא דקידש אחת משתי אחיות בסתם שמקודם הקידושין היתה כל אחת מהן מותרת ועכשיו ע"י הקידושין נחסרו שתיהן חבל חייבי לאוין איסור הביאה לא באה ע"י הקידושין שהרי מקודם לכן נאסרו בביאה כמו אחר הקידושין:

האמד

אהמרבה במעשר פירותיו מתוקנים ומעשרות מקולקלין ואמאי נימא כל שאינו בזה אחר זה אפי' בבת אחת אינו אמר ליה שאני מעשר דאיתיה לחצאים דאי אמר יותקדש פלגא 🐠 דחימתא קדשה והרי מעשר בהמה דליכא לחצאין וליכא בזה אחר זה

מעורבים עשר ואחד עשירי עשירי וקראן עשירי בעשר מעורבים ביצאו שנים ביצאו שנים בעשירי וקראן זה בזה∘ שאני מעשר בהמה דאיתיה במעות ∘דתנן יקרא לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי שלשתן מקודשין הרי תודה דליתא בטעות וליתא נמי בזה אחר זה ואיתמר ״תודה שנשחמה על שמונים חלות חזקיה אמר קדשי לה ארבעים מתוך שמונים ור' יוחנן אמר ילא קדשי לה ארבעים מתוך שמונים לאו איתמר עלה אמר 🗝ר' יהושע בן לוי יהכל מודים כל היכא דאמר קדשי לה ארבעים מתוך שמונים קדשי לא יקדשו ארבעים אלא אם כן קרשי שמונים לא קדשי לא נחלקו אלא בסתם מר סבר לאחריות קא מיכוון ומר סבר לקרבן גדול קא מיכוון ורבא למה ליה לשנויי כרבה תיפוק ליה קידושין שאין מסורין לביאה נינהו לדבריו דרמי בר חמא קאמר: יאיתמר קידושין שאין מסורין לביאה אביי אמר יהוו קידושין רבא אמר י לא הוו קידושין אמר ירבא בר אהינא אסברא לי יכו יקח איש אשה ובעלה קירושין המסורין לביאה הוו קירושין קירושין שאין מסורין לביאה לא הוו קירושין תנן המקדש אשה ובתה או אשה ואחותה כאחת אינן מקודשות הא אחת מאשה ובתה או מאשה ואחותה מקודשת ואמאי קידושין שאין מסורין לביאה נינהו תיובתא דרבא אמר לך רבא ולמעמיך אימא סיפא מעשה בחמש נשים ובהן שתי אחיות וליִקט אחד כלכלה של תאָנים ושלהן היתה ושל שביעית היתה ואמר הרי כולכם מקודשות לי בכלכלה זו ואמרו חכמים אין אחיות מקודשות אחיות הוא דאינן מקודשות הא נכריות מקודשות ה"ד אילימא דאמרי כולכם קני יאת וחמור הוא ואת וחמור לא קנה

שלמים והשנים נאכליו לבעלים ששניהם ספק מעשר ומעשר בהמה נאכל במומו לבעלים והא הכא דאינו בזה אחר זה דאילו קרא לעשירי עשירי לא קדש אחד עשר כלל וכי ש קראהו בהדדי חשיב חד מינייהו מעשר לפטור את התשעה: **שאני מעשר דאימיה בטעום**. אם טעה מלקרות העשירי בשמו הוי מעשר דתנן [קרא] לחשיעי טשירי ולעשירי חשיעי ולאחד עשר שבא אחריו של זה קרא עשירי (עד) שלשתן מקודשין וסוף המשנה חשיעי נאכל במומו והעשירי מעשר ואחד עשר קרב שלמים ויליף לה מקראי הלכך כי היכי דחל שמו על הטעות חל נמי כי נפיק אחד עשר בהדיה ולא הפסיד העשירי את שמו בכך אבל קידושין דליתנהו בטעות אינו ש בזה אחר זה בכל מקום שאינו שבה אחת: והרי חודה. לחמי תודה: דליסנהו בטעות. שאם שחט חודה על ארבעים חלות ונתכוון לשחורות ונמלאו לבנות שאינן אותן שבדעתו לא קדשו דתנן (מיר דף לא.) הקדש טעות ב"ש אומרים הקדש וב"ה אומרים אינו הקדש: **וליסנהו בזה אחר זה.** שאם שחטה על ארבעים חלות וחזר ואמר על ארבעים אחרות יקדשו גם אלו עם אלו לא קדשו שהתודה טעונה ארבעים חלות כדאמרינן במנחות (דף עו.) ושחיטת הזבח מקדשתן קדושת הגוף כדאמרינן התם (דף עת:) קרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קדוש אלא בזביחה דהאי קרבנו בלחם משתעי דכתיב על חלות לחם חמץ יקריב קרבנו וגו': על שמונים חלות. הביא אללה לעזרה שמונים: קדשו ארבעים מחוך שמונים. ויולא ידי תודתו והתם מפרש היכי P מתאכלים: לא קדשו. קא פלקא דעתך בדרבה פליגי דאמר כל שאינו בזה אחר זה אינו בבת אחת ומקשי לה מדחזקיה שהיה רבו של ר' יוחנן כדאמרינן (ב) בעירובין (דף כד.) גבי סנדל שנפסקה אחת מתרסיותיו: היכא דאמר וכו'. כלומר היכא דלא נתכוון שיקדשו אלא ארבעים ואת השאר הביא לאחריות שאם יאבדו או יטמאו אלו יהו אלו תחתיהן: לא יקדשו. כלומר לא נתכוון שיקדשו ארבעים בלא שמנים שבדקנוהו ואמר יי (לכולכם) נתכוונתי: לא קדשו. כדרבה דכל שאינו בזה אחר זה אינו בבת אחת: בסחמא. ששחט סתם והלך לו: לאחריות מתכוין. ולא היה בלבו אלא על ארבעים: **קרבן גדול.** ועל כולם היה לבו: **ורבא למה ליה לשנויי.** לעיל טעמא דמתני דקחני אינה מקודשת כדרבה: מיפוק ליה. דאפי׳ לא קידש אלא אחת מהן אלא שלא פירש איזו היא אית ליה לרבא דאינה מקודשת דקידושין שאין מסורין לביאה הן שאין ידוע איזה מהן אחות אשה ושמעינן ליה לרבא דאמר לקמן קידושין שאין ראויין לביאה אינן קידושין: **לדבריו דרמי בר** חמא קאמר לה. לדידך דילפת ליה מהאי קרא לא תוקמא לקרא בבת אחת דקשיא ונכרתו אלא אוקמי בוה אחר זה והדר תיפוק לך בבת אחת דמתני׳ מיניה וביה משום דרבה: איסמר גרס: קידושין שאין מסורין לביאה. קידש אחת משתי אחיות ולא פירש ש איזוהי מהם דאין יכול לישא אחת מהן דשמא זו היא אחות אשתו: בר אהינא אסברא לי. הבינני דבר זה שיכולני להביא לו ראיה מן התורה: כי יקח איש. דהיינו קידושי כסף דגמרינן להו (לעיל דף ב.) קיחה קיחה וכתיב ובעלה דבעינן ראויה לביאה: כאחת. הוא דאינן מקודשות משום דכל שאינו בזה אחר זה אפיי בבת אחת אינו: הא אחם מאשה ובסה. ולא פירש מקודשת: הא נכריות. שעמהם מקודשות: קני את וחמור הוא. נותן מתנות לנולד ולעובר שבמעי אמו שאינו קונה כלום גם הנולד אינו קונה שהרי לא הקנה לזה בלא זה והכא נמי איכא חדא דלא חזיא ליה כלל: 636

לתודמו וחזר והפריש לה מי אחרות לא קדשי, וכי שמנים בכם אחת אתר חוקיה דקדשי מי מחוך שמנים, שחיטת החודה מקדשה הלחם כדמניא במנחות (עת:) קרבנו על זכח מלמד שאין הלחם קדוש אלא על הוביר ב:), קרשי לה ארבעים מתוך שמונים ובח"ה. דלאחריות הוביר ב:), קרשי לה ארבעים מתוך שמונים ולה להיעיה יאכעים מתוך שמונים ולה בילה לא ידישי היא ארבעים הוביר הא מ' קאמר (שם), קדשו לה ארבעים מחוף שמונים ולא כי לא קדשו. שהרי אין מכיאין לחודה אלא מ' חלות (שם). דהא לא שבר דיקדשי שמונים דלא בעי אלא ארבעים ולא ילא ידישו ברי לא קדשי. שהרי אין מכיאין לחודה אלא מ' חלות (שם). דהא לא שבר דיקדשי שמונים דלא בעי אלא ארבעים ולא ילא ידישו ברי לא קדשי. שהרי אין מכיאין לחודה אלא מ' חלות (שם). דהא לא שבר דיקדשי שמונים דלא בעי אלא ארבעים ולא ילא ידי נדרו דלא תפסי בה קדושה (שם מכורך זה מכר של הרוד מהתיל (המחוד שם). אדיקו של בין של היישה של מכורן ביות משם). דשו משם משם מלח מבר המי דשמטים סמם אין דעמו אלם על מי, והאי דהביא שי לחשתי מכין דאי אינברו ניפוק באחרינית משי דקשו סבר האי דשמטים סמם אין דעמו אלם על מי, והאי דהביא שי להבינית מכין דאי אינדור שווי וביות בשם מכין בדול ומסך את מייבורן. מ״ד לא קדשו סבר הא דהביא שמנים דעמו אכולם ומכוין להביא קרכן גדול ומסור ששם. והא לא אפשר, וארבעין מנייהו לא אמרינן דלקדשו (עורבין בי. בר אהינא אסברא לי. מכס אחד ששמו בר אהינא אמרינן דלקדשו (עורבין בי. קידושין שאין מסורין לביאה. שאין סופן לכא לידי ביאה (יבחות בה). שאינו יודע איזו אשו אחר אמו אמו אמו שביא של מקנו נכסי (השב"ם ב"ב קמג). בר אהינא אסברא לי. מכס אחד ששמו בר אהינא לקדשו (עורבין בי. לימדני טעם זה מן המקרא, כי יקח ובעלה, קיחת כסף הראויה לבשילה פוא דהויא קיחה (שם). קני את וחיבור. את ובהמה זו מקנו נכסי (השב"ם ב"ב קמג).

מוסף רש"י המרבה במעשרות. אחד

ו משמונה, שסילק ללד

עשין מח טוש"ע אה"ע סי

מא סעיף ב:

ביעי. הנס או פירותיו. הי אחד. מתוקנין, שנותן אחד, חולין מי אבל המעשרות מקולקלין, טבל מעורב בהן כשנחן הב השמיני לא חל השתיני לא השמיני לא המעשר אלא והשחר למטשר טבל הוא, דמעשר בהדיא אמר רחמנא שיעור אחד מעשרה. ולא דמי לתרומה שניטלת בעין יפה ובעין רעה ובבינונית, דבתרומה לא כמיב בה שיעור ונורוריו נ. וכעי"ז מנחות נד:). ואמאי. פירותיו מתוקנין, נימא כל שאינו בזה אחר זה. דאילו הוה מפריש מעשר כהלכתו והדר שקל תו וקרייה עליה שם מעשר על חולין שניתקנו כבר לא חייל עליה שם תעשר, והשתא נתי עם מעשר לא ליחול שם מטשר אפילו טל הראוי למעשר (ערובין ג.). שאני מעשר. דלהכי פירותיו מתוקנין דעל כל גרגר וגרגר שבו חל השת ייליי לפי חשבון הראוי למעשר, כנון הפרים אחד מחמשה תתקדש פלגא פלגא דחיטתא קדשה. וקרא עליה שם מעשר כמאן דאמר תיקדוש כל חיטתא לפלגא (שם). מעשר בהמה לחצאין. דאי אמר חלי טלה זה חולין והחלי מעשר לא אמר כלום ליקדש לחלחין, דכל אשר יעבור מחת השבט העשירי יהיה קודש אמר רחמנא, יהיה כולו קדוש לשם מעשר, זה. שאם קרא לעשירי עשירי ולאחד עשר עשירי עשירי בבת אחת אמרינן עשירי בבת אחת אמרינן דחד מנייהו מטשר נמור. מעורבין זה בזה, דחד מינייהו מעשר ואידך הוי אחד עשר שקראו עשירי, ואילו הוה ידע ביה כגוו שטעה וחרא לעשירי